

3. Verenigbaarheid met de interne markt (rechtvaardiging, artikel 107, lid 3, VWEU)

- In het kader van het derde middel wordt aangevoerd dat door de volledige vrijstelling van de bandlastgebruikers een ernstige verstoring in de economie van Duitsland wordt verholpen. Met name energie-intensieve industrieën moeten concurrerend blijven en verhinderd moet worden dat zij zich in het buitenland vestigen.

4. Onrechtmatigheid van de verplichting terugvordering te gelasten

- In het kader van het vierde middel wordt erover geklaagd dat het willekeurig is en in strijd met het discriminatieverbod om op grond van de tot aan 3 augustus 2011 geldende versie van § 19, lid 2, StromNEV een minimumtarief ter hoogte van 20 % van de officiële nettarieven terug te vorderen.
- Voorts wordt aangevoerd dat uitsluitend door de nettarieven met de „methode van de fysieke weg” vast te stellen, gewaarborgd is dat de beginselen van een billijke kostenoorzakelijkheid en van passende en niet discriminerende verschuldigde nettarieven in acht worden genomen.
- De gestelde verplichting tot terugvordering is eveneens in strijd met het discriminatieverbod omdat de Commissie geen rekening heeft gehouden met de overgangsregeling in § 32, lid 3, StromNEV.
- Tot slot wordt aangevoerd dat tussen de bandlastverbruikers en atypische netgebruikers in de zin van § 19, lid 2, eerste volzin, StromNEV essentiële verschillen bestaan. Het is niet objectief te rechtvaardigen dat beide groepen netgebruikers ondanks de verschillen een minimumtarief van 20 % betalen.

⁽¹⁾ Verordening (EU) 2015/1589 van de Raad van 13 juli 2015 tot vaststelling van nadere bepalingen voor de toepassing van artikel 108 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (PB L 248 van 24.9.2015, blz. 9).

Beroep ingesteld op 21 december 2018 — Briois / Parlement

(Zaak T-750/18)

(2019/C 82/70)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partij: Steeve Briois (Hénin-Beaumont, Frankrijk) (vertegenwoordiger: F. Wagner, advocaat)

Verwerende partij: Europees Parlement

Conclusies

- het besluit van het Europees Parlement van 24 oktober 2018 over het verzoek om opheffing van de immuniteit van Steeve Briois (2018/2075 IMM), houdende vaststelling van verslag A8-0349/2018 van de Commissie juridische zaken, nietig verklaren;
- het Europees Parlement verwijzen in alle kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van zijn beroep voert de verzoekende partij drie middelen aan.

1. Eerste middel, ontleend aan schending van artikel 8 van Protocol nr. 7 betreffende de voorrechten en immuniteiten van de Europese Unie (hierna „Protocol”), voor zover de publicatie van Briois die in zijn lidstaat van herkomst tot strafrechtelijke vervolging heeft geleid, een meningsuiting tijdens de uitoefening van zijn parlementaire ambt in de zin van die bepaling vormt.

2. Tweede middel, ontleend aan schending van artikel 9 van het Protocol, doordat het Parlement zowel de letter als de geest van die bepaling heeft miskend door het besluit tot opheffing de immuniteit van Briois vast te stellen, zodat dit nietig is.
3. Derde middel, ontleend aan schending van de beginselen van gelijke behandeling en behoorlijk bestuur.

Verzoeker betoogt in de eerste plaats dat het Parlement het beginsel van gelijke behandeling heeft geschonden door hem anders te behandelen dan parlementsleden die zich in vergelijkbare situaties bevinden en dat het Parlement bijgevolg ook het beginsel van behoorlijk bestuur heeft geschonden, dat vereist dat de bevoegde instelling alle relevante elementen van het betrokken geval zorgvuldig en onpartijdig onderzoekt.

In de tweede plaats is verzoeker van mening dat uit een geheel van aanwijzingen kan worden opgemaakt dat duidelijk sprake is van *fumus persecutionis* jegens hem.

Beroep ingesteld op 21 december 2018 — ABLV Bank/GAR

(Zaak T-758/18)

(2019/C 82/71)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: ABLV Bank AS (Riga, Letland) (vertegenwoordigers: O. Behrends, M. Kirchner en L. Feddern, advocaten)

Verwerende partij: Gemeenschappelijke Afwikkelingsraad (GAR)

Conclusies

De verzoekende partij verzoekt het Gerecht:

- het besluit van de GAR van 17 oktober 2018 ten aanzien van ABLV Bank met betrekking tot de weigering van de GAR om de vooraf te betalen bijdragen van die bank aan het gemeenschappelijk afwikkelingsfonds opnieuw te berekenen en terug te betalen, nietig te verklaren,
- verweerder te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert de verzoekende partij tien middelen aan.

1. Eerste middel: de GAR heeft onvoldoende gewicht toegekend aan de pro rata temporis aard van de bijdragen aan het Fonds.
2. Tweede middel: de GAR is voorbijgegaan aan haar eigen uitdrukkelijke erkenning dat de bijdragen aan het Fonds pro rata temporis terugbetaalbaar zijn.
3. Derde middel: de GAR heeft geen rekening gehouden met de uitdrukkelijke erkenning in artikel 12, lid 1, van gedelegeerde verordening 2015/63 van de Commissie ⁽¹⁾ dat slechts gedeeltelijke bijdragen verschuldigd zijn indien slechts gedurende een deel van het betrokken jaar aan de voorwaarden is voldaan.
4. Vierde middel: de GAR heeft zich ten onrechte gebaseerd op artikel 70, lid 4, van verordening nr. 806/2014 ⁽²⁾.
5. Vijfde middel: de GAR is uitgegaan van een onjuiste uitlegging van artikel 12, lid 2, van gedelegeerde verordening 2015/63 van de Commissie.
6. Zesde middel: de GAR heeft de beginselen van rechtszekerheid en gewettigd vertrouwen geschonden.
7. Zevende middel: de GAR heeft het evenredigheidsbeginsel geschonden.